

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, în cauza penală privindu-l pe

**Grigorița Alexei Xxxxx**, născut la xxxxx, originar și domiciliat în mun. Xxxxx, str. Xxxxx ap. xx.

**Termenul de examinare a cauzei:**

1. prima instanță: 28.12.2015-03.08.2017

2. instanța de apel: 19.08.2017-07.05.2018

3. instanța de recurs: 20.07.2018-08.08.2018

**A C O N S T A T A T :**

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău sediul central din 03 august 2017, Grigorița Alexei Xxxxx, a fost achitat de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că de către organul de urmărire penală Grigorița Alexei este învinuit, că la data de 09 februarie 2015 în jurul orei 08:35, în cadrul percheziției efectuată pe adresa mun. Xxxxx, str. Xxxxx ap. xx a fost depistat și ridicat un cartuș care, conform raportului de expertiză nr. 2170 din 23 februarie 2015, face parte din categoria munițiilor, este cartuș militar calibrul 5.45 mm, cu lovitură centrală, având glonț cu miez de metal dur, confecționat industrial la uzina din orașul Barnaul Federația Rusă și este destinat pentru efectuarea de trageri din arme cu țeavă ghintuită pe care îl purta și păstra în apartamentul nr. xx amplasat pe str. Xxxxx mun. Xxxxx, unde locuia Grigorița Alexei.

Astfel, de către organul de urmărire penală, Grigorița A., a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, adică purtarea, păstrarea munițiilor fără autorizație corespunzătoare.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima

instanță, prin care a-l recunoaște vinovat pe Grigorița A. de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i pedeapsă cu închisoare pe un termen de 2 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis și a înceta procesul penal în conformitate cu art. 389 alin. (4) pct. 2) Cod de procedură penală, art. 2 din Legea privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr. 210 din 29.07.2016.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- sentința de achitare este ilegală și neîntemeiată, deoarece la emiterea acesteia, instanța apreciind probele, a conchis greșit și neîntemeiat că fapta incriminată lui Grigorița A., nu a fost săvârșită de inculpat;

- instanța la aprecierea probelor nu a ținut cont de faptul că infracțiunea a fost săvârșită de către Grigorița Alexei, care a păstrat munițiile (cartușul de calibru 5.45 mm), fără autorizația corespunzătoare și care anterior a fost de cinci ori condamnat pentru săvârșirea diferitor infracțiuni, inclusiv la moment ispășește pedeapsa în penitenciar;

- instanța la emiterea sentinței a dat o apreciere incorectă unor probe prezentate de acuzatorul de stat, concluzionând că nu demonstrează vinovăția inculpatului;

- martorul, Grigorița Ludmila, fiind audiată în ședința de judecată, a declarat că este mama inculpatului, iar cartușul depistat în cadrul percheziției la domiciliul lor putea să fie adus cu mult timp în urmă de către fostul ei soț, Xxxxx, cu care nu trăiesc împreună de mulți ani fiindcă el are domiciliul permanent în Federația Rusă și are o altă familie. Aceste declarații urmează a fi apreciate critic, fiindcă relațiile cu fostul soț s-au înrăutățit și a declarat că el putea să aducă în apartament cartușul menționat;

- martorul, Grigorița Anatolie, fiind audiat în ședința de judecată a declarat că este fratele inculpatului, iar cartușul depistat în cadrul percheziției aparține tatălui său, Xxxxx, care l-a adus de la armată cu aproximativ 10 ani în urmă. Aceste declarații, la fel, urmează a fi apreciate critic, din motiv că relațiile cu tatăl s-au înrăutățit din motivul că ultimul a părăsit familia cu copii și are loc permanent de trai în Federația Rusă, și are o altă familie.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia de a-l achita pe Grigorița A. de sub învinuirea de săvârșire a infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către inculpat.

Instanța de apel a considerat, că prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și just a adoptat o sentință de achitare în privința lui Grigorița A.

Reieșind din cumulul de probe cercetate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, instanța a concluzionat că apelul procurorului este neîntemeiat, fiind bazat pe presupuneri neargumentate și fără a avea vreun suport juridic probant, motiv din care urmează a fi respins.

Analizând declarațiile inculpatului, a martorului audiat pe viu în instanța de apel, cercetând probele materiale prezentate de către partea acuzării, instanța de apel a reținut că, prima instanță corect a concluzionat că vinovăția inculpatului Grigorița A., în comiterea infracțiunii imputate acestuia, nu este dovedită și nu se confirmă prin ansamblul de probe cercetate în ședința instanței de apel.

Temeiul invocat de acuzare cu privire la aprecierea critică a declarațiilor martorului Grigorița Ludmila, pe motiv că relațiile sale cu fostul soț s-au înrăutățit, care în cadrul ședinței primei instanțe a declarat că este mama inculpatului, iar cartușul depistat în cadrul percheziției la domiciliul lor putea să fie adus cu mult timp în urmă de către fostul ei soț, Mardari Anatolie, cu care nu locuiește împreună de mulți ani fiindcă el are domiciliul permanent în Federația Rusă și are o altă familie, nu a fost reținut ca plauzibil de către instanța de apel, deoarece fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel martorul nominalizat a susținut pe deplin declarațiile date în instanța de fond și a confirmat faptul că cartușul care a fost ridicat și depistat în cadrul percheziției aparținea fostului ei soț care este plecat în Federația Rusă.

Proba invocată de către acuzare și anume ordonanța din 22.10.2015, cu privire la scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului Mardari Anatolie, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de către învinuit (f.d. 97-98, v. 1), nu confirmă vinovăția lui Grigorița Alexei în comiterea faptei imputate și nu poate fi pusă la baza sentinței de condamnare.

Nu a fost reținut ca plauzibil argumentul apelantului potrivit căruia, instanța la emiterea sentinței a dat o apreciere incorectă unor probe prezentate de către acuzatorul de stat, concluzionând că nu demonstrează vinovăția lui. Dimpotrivă, ansamblul probelor, analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează cu declarațiile inculpatului și nu confirmă, că acesta a săvârșit infracțiunea de purtare, păstrare a munițiilor fără autorizație corespunzătoare.

De către instanța de apel a fost apreciat critic argumentul acuzatorului de stat potrivit căruia, Grigorița Alexei, anterior a fost condamnat de 5 ori pentru săvârșirea diferitor infracțiuni, inclusiv la moment ispășește pedeapsa în penitenciar, deoarece antecedentele penale sau condamnările anterioare ale inculpatului pot fi luate în considerație doar la individualizarea pedepsei, ci nu la stabilirea vinovăției acestuia.

Astfel, instanța de apel, analizând probele și apreciindu-le prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, consideră că, fapta prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal, nu a fost săvârșită de către inculpat și nu a fost dovedită vinovăția acestuia prin probe suficiente, pertinente, concludente și utile, administrate în conformitate cu legea procesuală penală, iar sentința de achitare

adoptată la caz este una întemeiată.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, nu s-a demonstrat prin probe incontestabile faptul comiterii de către Grigorița Alexei a infracțiunii prevăzută de art. 290 alin. (1) Cod penal, motiv din care urmează să fie achitat.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror, care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, de către un alt complet de judecată.

În motivarea recursului procurorul invocă:

- instanța de apel nu a supus verificării probele prezentate în sprijinul acuzării, făcând trimitere unilateral la argumentele invocate în sentință și care au fost puse la baza achitării;

- vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită pe deplin prin probe administrate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată, fiind indicate și ca motive ale apelului procurorului, iar instanța de apel nu s-a expus asupra acestora sau nu le-a apreciat, ori le-a apreciat eronat, fiind respinsă puterea de acuzare, fără o motivare plauzibilă sau bazată pe probe ce ar combate învinuirea imputată inculpatului;

- decizia instanței de apel de menținere a sentinței de achitare a inculpatului este neîntemeiată și pasibilă a fi casată, deoarece este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești și contravine prevederilor art. 101 Cod de procedură penală;

- instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare probele expuse în apelul procurorului care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate;

- la emiterea sentinței și respectiv deciziei, instanțele de judecată apreciind probele prezentate de acuzare, au conchis greșit și neîntemeiat, că fapta incriminată lui Grigorița A., nu a fost săvârșită de inculpat;

- instanțele de ambele nivele la emiterea hotărârilor au dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzatorul de stat, concluzionând că nu demonstrează vinovăția lui Grigorița A., în apartamentul căruia a fost depistat și ridicat cartușul, dar au admis și pus la baza hotărârilor de achitare alegațiile martorilor Grigoriță A., care este fratele inculpatului și Grigorița L., care este mama inculpatului, astfel fiind evident că în apărarea fratelui și respectiv feciorului au pus povara responsabilității pe seama fostului soț, Mardari A., care nu are acces în apartamentul inculpatului, deoarece de mulți ani este stabilit cu traiul în Federația Rusă, fapt confirmat de ambii martori. Aceste declarații ale martorilor nominalizați mai sus, urmează a fi apreciate critic, deoarece sunt condiționate de relațiile tensionate cu fostul soț, ce s-au înrăutățit după divorț;

- în cadrul urmăririi penale, la data de 29.09.2015, în vederea stabilirii tuturor circumstanțelor cazului a fost petrecută confruntare între învinuiții Grigorița A. și Mardari A., de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 290 Cod penal. Ulterior, la data de 22.10.2015, învinuitul Mardari A., a fost scos de sub urmărire penală, pe

motiv că fapta nu a fost săvârșită de acesta, ordonanță care nu a fost contestată de nimeni;

- vinovăția inculpatului se mai dovedește prin conținutul procesului verbal de percheziție din 09.02.2015, conținutul raportului de expertiză balistică nr. 217 din 23.02.2015 și procesului verbal de audiere a învinuitului, Mardari A., din 23.09.2015, ce coroborează cu alte probe acumulate în cadrul urmăririi penale;

- instanța de apel a menținut neîntemeiat sentința de achitare, fără a se expune asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror.

În drept, recursul este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1<sup>1</sup>) Cod de procedură penală, inculpatul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a-l respinge, deoarece procurorul care a instrumentat cazul a dat dovadă de incompetență, în rezultatul cărui fapt a fost deținut în condiții foarte rele.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Precum rezultă din recursul ordinar declarat de către procuror, Colegiul penal, atestă invocarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, în opinia autorului, persistând cazurile de casare, când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În argumentarea recursului ordinar declarat la caz, procurorul susține că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu remiterea cauzei la rejudecare, dat fiind că instanța nu a apreciat la justa valoare probele expuse în apelul procurorului, care în opinia acestuia dovedesc cu certitudine vinovăția lui Grigorița A. în săvârșirea infracțiunii imputate.

Așadar, temeiul pentru recurs invocat de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării este aplicabil atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

În atare situație, Colegiul penal respinge ca nefondate alegațiile recurentului și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Verificând hotărârea atacată, Colegiul apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel este una nemotivată și ilegală, deoarece nu au fost luate în considerație probele prezentate de către partea acuzării, semnalându-se astfel nerespectarea cerințelor art. 414 alin. (6) Cod de procedură penală, care prevăd că instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Tot aici, urmează să se rețină, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de achitare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că Grigorița A., urmează a fi achitat de cele incriminate în baza art. 290 alin. (1) Cod penal, deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Prin urmare, contrar celor invocate de către procuror, Colegiul penal verificând suplimentar lucrările dosarului, remarcă că judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, audiind suplimentar inculpatul, martorul Grigorița L. și a cercetat materialele dosarului, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței de achitare în privința lui Grigorița A., care a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel s-a expus asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel, motivându-și decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeuri de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelului declarat de către procuror, cu menținerea sentinței de achitare.

Pe de altă parte, raportat la criticile procurorului, Colegiul constată că acesta se referă exclusiv doar la chestiunea de apreciere a probelor. Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt

apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora, iar toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

În speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea achitării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită procurorul.

Deci, Colegiul penal consemnează că instanțele ierarhic inferioare, verificând cele imputate lui Grigorița A., au conchis corect că partea acuzării nu a acumulat și prezentat instanței careva probe verosimile, pertinente și concludente, ce ar demonstra indubitabil vinovăția inculpatului de comitere a infracțiunii de purtare și păstrare a munițiilor fără autorizație corespunzătoare.

În prezenta speța, potrivit probelor administrate, Colegiul reține din declarațiile martorului învinuirii și anume Grigorița Ludmila, date în cadrul judecării cauzei în instanța de apel (f.d. 89 v. 2), că cartușul depistat în apartamentul lor aparține fostului soț. Conținutul declarațiilor acestui martor în cadrul examinării cauzei penale au fost constante și nu a fost schimbate nici în cadrul urmăririi penale și nici la etapa judecării cauzei în prima instanță.

La fel, declarații asemănătoare a făcut și martorul Grigorița Anatolie, care a specificat în cadrul audierii în prima instanță, că glonteile a fost al tatălui său, Mardari A. (f.d. 11 v. 2).

Declarațiile martorilor învinuirii Grigorița L. și Grigorița A., coroborează cu declarațiile inculpatului, care pe tot parcursul urmăririi penale, cât și a judecării cauzei în instanțele de fond a declarat, că glonteile depistat nu-i aparține lui, dar fostului concubin al mamei sale.

Alte probe ce ar indica direct sau indirect la inculpat, ca persoană ce ar fi comis infracțiunea imputată, nu au fost administrate la caz, iar conținutul procesului-verbal de percheziție din 09.02.2015, confirmă doar faptul depistării unui cartuș în apartamentul unde a locuit și inculpatul de rând cu alți membri ai familiei, ceea nu a fost negat de ultimul sau alte persoane. Astfel, proba menționată nu indică la inculpat ca fiind autorul crimei imputate. Respectiv, nici raportul de expertiză balistică nr. 217 din 23.02.2015 nu indică la inculpat ca făptuitor al infracțiunii prevăzute de art. 290 alin. (1) Cod penal, dar confirmă doar faptul apartenenței cartușului la categoria munițiilor.

Din procesul-verbal de confruntare efectuat între inculpat și fostul concubin al mamei sale, Mardari A., se atestă la fel, că Grigorița A., a indicat în fața ofițerului

de urmărire penală și celuilalt învinuit în cauza dată, adică Mardari A., că glontecele depistat în apartamentul lor aparține ultimului, adică a avut o poziție fermă pe tot parcursul urmăririi penale, iar această poziție a inculpatului nu a fost combătută prin careva probe, învinuirea fiind bazată doar pe presupunerile organului de urmărire penală. Faptul că, fostul concubin al mamei sale a fost scos de sub urmărire penală prin ordonanța din 22.10.2015 (f.d. 97 v.1), nu indică în careva mod la inculpatul, Grigorița A., ca persoană vinovată în săvârșirea infracțiunii imputate.

În cauza supusă judecării Colegiul notează, că prima instanță în hotărârea adoptată a făcut o analiză amplă a probelor administrate la caz, în raport cu învinuirea înaintată inculpatului, oferind răspunsuri argumentate la criticile esențiale invocate de către partea acuzării, care de altfel au fost similare și în procedurile de apel și recurs ordinar. Prin urmare, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel întemeiat a ajuns la concluzia privind nevinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii menționate mai sus, astfel încât instanța de apel nu a avut temeiuri de a devia de la concluziile menționate în sentința de achitare.

Prin urmare, Colegiul consideră că prima instanță și instanța de apel au ținut cont de prevederile art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, ce stipulează că, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată, precum și de norma art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, ce prevede că, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

De menționat este și acel fapt că, din conținutul recursului declarat, Colegiul atestă critici privind aprecierea eronată a probelor de către prima instanță și instanța de apel, însă aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept, de către aceste instanțe, iar dezacordul părților în acest sens nu constituie temei pentru desființarea unei hotărâri judecătorești și temei pentru recurs deoarece nu este prevăzut în alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Generalizând cele expuse mai sus și constatând, că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de prima instanță și instanța de apel în privința inculpatului, Grigorița A., nefiind identificată de instanța de recurs vre-o eroare judiciară, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către procuror în recursul ordinar deferit spre examinare.

Astfel, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

## DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 mai 2018, în cauza penală privindu-l pe **Grigorița Alexei Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 29 august 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie